

languages, to overview the main concepts of foreign and native scholars to define this term, it gives a structure of linguistic competence of different authors. The analysis of main approaches to this notion lays the basis for defying the notion of “linguistic competence” in terms of modern teaching methods of foreign languages.

Key words: linguistic competence, communicative competence, linguistic knowledge, know-how and skills, linguistic abilities, language activity, communication.

УДК 811.134.2'42:821.134.2-1'06(82)

Олена БРАТЕЛЬ

ІСТОРИКО-КУЛЬТУРНІ ОСОБЛИВОСТІ АРГЕНТИНСЬКОЇ ПОЕТИЧНОЇ КАРТИНИ СВІТУ

У статті розглядаються історико-культурні особливості аргентинської поетичної картини світу кінця ХІХ – першої половини ХХ ст. Пропонується виділення двох періодів розвитку аргентинського художньо-поетичного процесу: традиційного (кінець ХІХ – перша чверть ХХ ст.) та новітнього (друга чверть ХХ ст.). Окрема увага приділяється розгляду специфіки актуалізації в поезії концептів ПАМПА та МІСТО.

Ключові слова: аргентинська поетична картина світу, історико-культурні особливості, концепт ПАМПА, концепт МІСТО.

Вербалізований образ світу вибудовується у свідомості представників конкретного етносу, репрезентуючи культуру та змінюючись разом з її формами. Явища реальності, які сприймає людина, відбиваються в її картині світу та фіксуються в ній за допомогою причинно-наслідкових і просторових зв'язків, викликаних неповторним сприйняттям цих явищ, тому картина світу в уявленні представників кожної мови та культури є особливою [7, с. 108-140].

Актуальність статті зумовлена загальною спрямованістю сучасних українських мовознавчих досліджень на вивчення особливостей картин світу. Так, наприклад, специфіку французької мовної картини світу досліджували Т.М. Гейко, К.П. Єсіпович, О.О. Павлюк, М.П. Ющенко. Англійську мовну картину світу

вивчали І.О. Андрєєва, І.В. Андрусяк, М.В. Томенчук, американську – О.В. Горіна, К.С. Карпова, німецьку – Ю.С. Белозьорова, О.М. Лисенко, російську – Л.Ф. Компанцева, О.П. Лисицька, О.О. Половинко, українську – К.В. Коротич, Н.І. Тяпкіна, В.Б. Яковлева, О.О. Яцкевич та інші науковці.

Водночас, іспаномовна картина світу, зокрема й аргентинська мовна картина світу, залишаються поза увагою дослідників. Наукова новизна статті полягає в тому, що вперше в українській іспаністиці виділяються етноспецифічні особливості вербалізації аргентинської поетичної картини світу кінця XIX – першої половини XX ст.

Метою статті є виокремлення специфічних рис аргентинської поетичної картини світу кінця XIX – першої половини XX ст. Об'єктом дослідження є особливості формування картин світу, а предметом – історико-культурні особливості аргентинської поетичної картини світу кінця XIX – першої половини XX ст.

Матеріалом дослідження слугували вірші аргентинських письменників кінця XIX – першої половини XX ст., на основі аналізу яких зроблені висновки про особливості поетичної картини світу згаданого періоду. Часові рамки матеріалу дослідження зумовлені постійною увагою науковців до явищ на межі епох і культур, зокрема, до діалектичних змін у художній свідомості, поетичному мисленні та поетичному образі, які опосередковано співвідносяться з етнокультурними зламами в національній свідомості аргентинського етносу.

Кожна мова як “дім буття людини” по-своєму втілює навколишній світ, і в кожній мові та ж сама референтна ситуація виражається по-різному. Мова вбирає в себе все, що пов'язане з культурно-традиційною компетенцією її носіїв, яка завдяки мові передається від покоління до покоління.

Нам імпонує запропоноване І.О. Голубовською поняття “національно-мовна картина світу”, яку дослідниця визначає як виражене засобами певної мови світосприйняття та світорозуміння етносу, як вербалізовану інтерпретацію мовним соціумом навколишнього світу й себе в цьому світі [1, с. 36]. Виникнення національно-мовних картин світу детермінується двома факторами: фрагментом реального світу, який впливає на колективну свідомість етносу (природне середовище та артефакти), та

особливостями колективної етнічної свідомості, що зумовлюють неоднаковість логічних операцій над однаковими реаліями зовнішнього світу [1, с. 9].

Світобачення етносу в процесі його розвитку змінюється, але утворюється певне ядро концептуальної картини світу, що залишається незмінним завдяки принципам континуальності інформаційних смислів, як стверджував Р. І. Павіленіс [4]. В аргентинській картині світу одним із ключових є концепт ПАМПА. Хоча на території Аргентини існує кілька природних областей, що характеризуються багатством флори та фауни, пампа займає значну площу порівняно з іншими фізико-географічними зонами цієї країни та відіграє важливу роль у житті аргентинців. Тому концепт ПАМПА посідає одне з чільних місць в аргентинській мовно-культурній картині світу.

У творенні образів, які актуалізують концепт ПАМПА, зазвичай використовуються атрибути, що мають сему “нескінченність”, що є типовим для позначення рідної землі: “*Nunca permitas, campo, que se agote / nuestra sed de horizonte*” – “Ніколи не дозволяй, поле, щоб скінчилася / наша жага до горизонту” (переклад мій – О.Б.) [16], “*¡No hay limite! ... la niebla se desprende, / y a su paso se aleja el horizonte*” – “Немає межі! ... туман розсіюється, / і перед ним даленіє горизонт” (переклад мій – О.Б.) [19], “*Aquí también. Aquí, como en el otro / Confín del continente, el infinito / Campo en que muere solitario el grito*” – “Тут також. Тут, як і на іншому кінці континенту, нескінченне / поле, на якому помирає самотній крик” (переклад мій – О.Б.) [12, с. 129], “*Pampa: / Yo diviso tu anchura que ahonda las afueras*” – “Пампа: / Я розрізняю твою ширину, яка робить більш глибокими околиці” (переклад мій – О.Б.) [10].

В аргентинській поезії кінця ХІХ – першої половини ХХ ст. концепт ПАМПА реалізується також через осмислення біблійних мотивів та алюзій із використанням у віршах риторичних звертань до пампи як до Бога, оскільки у свідомості християн Бог сприймається як опосередкований співрозмовник, до якого можна звернутися в будь-який момент: “*Pampa: / Yo sé que te desgarran ... / Pampa sufrida y macha que ya estás en los cielos*” – “Пампа: Я знаю, що тебе шматують ... Багатостраждальна пампа, ти вже на небесах” (переклад мій –

О.Б.) [10], “*Te veo y me estremezco: mi alma siente / que tu misma grandeza la aniquila*” – “Я тебе бачу і тремчу: моя душа відчуває, / що твоя власна велич її знищує” (переклад мій – О.Б.) [19], “*A veces soledad, otras silencio, / pero ante todo, campo: padre-nuestro*” – “Іноді самотність, інколи тиша, / але, перш за все, поле – отче наш” (переклад мій – О.Б.) [16].

Етноспецифічний концепт ПАМПА на початковому етапі когніції людей, що населяли територію сучасної Аргентини, репрезентував результати актів сприйняття дійсності як загальних психічних особливостей людини. Потім додався суб'єктивно-аксіологічний аспект структуризації концепту ПАМПА, опосередкований культурно значимими схемами, які не завжди поділялися представниками інших культур.

Під час аналізу аргентинської поезії потрібно враховувати, з одного боку, національно-мовну картину світу аргентинського культурного субстрату, що має свої особливості, які опосередковують формування і моделювання поетичної картини світу. З іншого боку, слід розрізняти європейський культурний суперстрат, який опинився в Аргентині, ментальності якого властиві як універсальні, так і культурноспецифічні категорії, що контрастують з аргентинськими.

У поетичній картині світу проявляються результати контактування та взаємонакладання аргентинського та європейського менталітетів, які відображають різносубстрактну національну картину світу Аргентини. У межах нашого дослідження ми аналізуємо процеси накладання та варіювання картини світу в межах двох етнічних груп: іммігрантів (західноєвропейська картина світу) та місцевого етносу, в якого, природно, була своя картина світу (місцева картина світу). Безперечно, культурні виміри цих груп значно відрізнялися.

Слід зазначити, що великі групи іммігрантів приїжджали з різних країн декількома “хвилями” з кінця XIX – початку XX ст., і відповідно, кожна з груп відрізнялася від іншої своїм власним світобаченням, проте спільноту іммігрантів ми узагальнюємо як європейців, протиставляючи їх мешканцям Південноамериканського континенту.

Оскільки картина світу розглядається як результат формування взаємодії багатьох психічних факторів, у емоційно-психічному

вимірі, в якому відбувається порівняння різних картин світу зі своєю, відбувся конфлікт картин світу різних етносів, різних ментальностей. Ментальність вважається сприйняттям світу в категоріях і формах рідної мови, що поєднують у собі інтелектуальні та духовні якості національного характеру в його типових проявах [6, с. 253].

Ментальність – це колективні уявлення людей, що домінують у суспільстві, глибинний рівень суспільної свідомості. Формальний та змістовий простір семантики ментальності складають концепти як мінімальні одиниці обсягу вербалізованої інформації. Формальний простір ментальності – це когнітивний формат, готовий до заповнення смисловим змістом (семантичною інформацією), що проектується в семантику ментальності.

Етнічною ментальністю, погоджуючись із І.О. Голубовською, називаємо спосіб народного сприйняття, відчуття, осмислення, уявлення та оцінювання реальної дійсності [1, с. 7]. Внутрішню організацію та диференціацію ментальності відображає менталітет, який тлумачиться як глибинна структура свідомості, що залежить від соціокультурних, мовних, географічних та інших факторів, особливості якої проявляються на рівні мовної картини світу [6, с. 252-253].

Так, можна виокремити деякі особливості аргентинської ментальності у порівнянні з європейською. Їй властива побудова концептуальної картини світу через просторово-часові відношення, де ключовим концептом вважається просторовий концепт ПАМПА, який слугує зоною джерела концептуальних моделей, що лежать в основі художніх образів. Творення таких образів ґрунтується на основі процесів сприйняття й формування просторово-часових образів і уявлень, що пов'язано з аграрно-тваринницьким типом цивілізації на відміну від урбаністичної західноєвропейської цивілізації, для якої стрижневим концептом є концепт МІСТО [5].

У ХХ ст. в Аргентині відбуваються культурно-соціальні зміни внаслідок переходу від культури привласнення природи до соціальної культури мегаполісу та державності. У цей час на основі автохтонного субстрату Аргентина формується як поліетнічна держава. Художня свідомість не є відстороненою від цих процесів, тому в ній відбувається творче осмислення та поетична

репрезентація зміни світосприйняття та виокремлення нових ціннісно-сміслових домінант із застосуванням художніх методів та способів.

В аргентинських словесних поетичних образах першої половини ХХ ст. актуалізація концепту ПАМПА поступається об'єктивізації концепту МІСТО, просторовий образ горизонтальної вісі заміняє просторовий образ вертикальної вісі. З'являється новий культурно-соціальний образ світу як обмеженого у просторі багатопверхового мегаполісу: *“Ah, la ciudad la pudre y equivoca / Pequeña vida que dolor provoca”* – “О, місто гниле й помилкове, / Маленьке життя, яке провокує біль” (переклад мій – О.Б.) [8], *“la ciudad los recupera hipócrita / y les impone los deberes cotidianos”* – “лицемірне місто їх відновлює / і накладає на них щоденні клопоти” (переклад мій – О.Б.) [14], *“el horizonte estrecho / de la ciudad nativa”* – “вузький горизонт / рідного міста” (переклад мій – О.Б.) [17], *“para encerrar mi vida / en la estrecha ciudad”* – “щоб зачинити своє життя / у вузькому місті” (переклад мій – О.Б.) [18].

Для розуміння причин протиставлення концептів ПАМПА та МІСТО, актуалізованих в аргентинській поезії кінця ХІХ – першої половини ХХ ст., необхідно звернутись до історичних відомостей. Оскільки міста були створені переважно іммігрантами наприкінці ХІХ – на початку ХХ ст., вони здавались абсолютно чужими для розсіяних у просторах пампи аргентинців, що переважно займалися скотарством. Місцеве населення Аргентини та інших районів східного узбережжя, що не належать до магістральних культур, на відміну від майя або інків, довгий час зберігало суспільно-родові відносини, вело кочовий спосіб життя та не мало писемності, тому в Аргентині майже відсутні виразні автохтонні характеристики.

На початку ХХ ст. через стрімкий розвиток міст та значний приріст населення завдяки іммігрантам аргентинська нація перетворилася на багатосубстрактну національну єдність, що почала усвідомлювати свою національну належність, а письменники зайнялися пошуками власної національної ідентичності у регіональному та світовому літературному процесі.

В аргентинській картині світу протягом досить довгого часу концепт МІСТО протиставлявся концепту ПАМПА, що позначав звичне для аргентинців місце проживання: *“Pampa: / Yo sé que te*

desgarran / surcos y callejones” – “Пампа: / Я знаю, що тебе пожирають / борозни полів і провулки” (переклад мій – О.Б.) [10], “*hoy las calles recuerdan / que fueron campo un día*” – “сьогодні вулиці пам’ятають, що вони колись були полем” (переклад мій – О.Б.) [11].

Водночас, концепт МІСТО у творчості поетів-іммігрантів не протиставляється концепту ПАМПА, а персоніфіковано осмислюється в образі дитини, що народилася серед пампи: “*El viento de la pampa debió mecer tu cuna / y el olear del río, mi ciudad sin fortuna*” – “Вітер пампи, напевне, колисав твою колиску / і блискучу поверхню річки, моє безталанне місто” (переклад мій – О.Б.) [15, с. 96], “*a mi ciudad que se abre clara como una pampa, / yo volví*” “до свого міста, яке відкривається чисте, ніби пампа, я повернувся” (переклад мій – О.Б.) [13].

Європейській ментальності, яку уособлюють іммігранти, властиві каузативні відношення, тобто осмислення світу через відношення категорій причини і наслідку [5]. У творчості аргентинських вихідців з Європи та їхніх нащадків зустрічається образ іммігранта, який прагне наполегливо працювати, щоб заробити на пристойне життя, тобто наслідком важкої праці у чужій країні іммігранти вважали достатню, на їхній погляд, суму грошей як винагороду. Оскільки іммігранти були сповнені сподівань, вони болісно сприйняли розчарування від жорстокої реальності: важкої роботи і злидарювання: “*Vinieron de Italia, tenían veinte años, / con un bagayito por toda fortuna / y, sin aliviadas, entre desengaños, / llegaron a viejos sin ventaja alguna... / Siempre consecuentes, siempre laburando, / pasaron los días, pasaban las noches / el viejo en la fragua, la vieja lavando*” – “Вони приїхали з Італії, їм було двадцять років, / з одним лише пакунком замість усього багатства / і буз полегшення, серед обману / стали старими, не заробивши нічого... / Завжди те саме, завжди в роботі, / вони провели дні, / вони проводили ночі, старий біля горнила, стара у пранні” (переклад мій – О.Б.) [9]. У вірші постає яскравий концентрований образ, що ґрунтується на згортанні думки. Використання однакових прислівників (“*siempre ... siempre*”), одного дієслова у різних граматичних формах (“*pasaron ... pasaban*”), субстантивованих прикметників, що відрізняються лише родом (“*el viejo ... la vieja*”), а також двох пар антонімів, що

утворюють антитезу (“*los días ... las noches*”, “*el viejo ... la vieja*”), увиразнюють образ нещасних розчарованих іммігрантів.

Створення багатосубстрактної етнічної єдності в Аргентині кінця XIX – початку XX ст. відбувається шляхом контактування та змішування різних типів культур, менталітетів, стереотипів, звичаїв і традицій (подібна ситуація була у свій час і в США). Різні культури пропонують якісно різні погляди на дійсність і досвід її пізнання людиною. Внутрішня структура певної культури відображає цю різницю у формі вихідних установок, знань та цінностей [1, с. 41].

Концептуальна система є інформацією про світ у мозку людини як носія певного когнітивного типу мислення: просторово-образного (активнішою є права півкуля головного мозку) або логіко-каузального (активнішою є ліва півкуля головного мозку) [5]. Певний когнітивний тип мислення домінує через те, що надається перевага використанню певної стратегії обробки інформації: просторово-образної (неаналітичної) або логіко-каузальної (аналітичної).

Внаслідок впливу новітньої урбаністичної культури на традиційну культуру, в Аргентині початку XX ст. відбувається поступове розширення концептуального простору. Пошук балансу між право- та ліво-півкульними кодами інформації вважається когнітивним підґрунтям (позамовним чинником) становлення авторського індивідуального мислення та рушійною силою авторської уяви, що призводить до породження ідіотипних поетичних образів.

Цей процес супроводжується трансформаціями етноспецифічного світосприйняття, співіснування різних систем знань та змінами художньо-поетичної свідомості. Викристалізуванню аргентинського менталітету та загальнонаціонального досвіду сприяло формування специфічного типу духовного життя, нових ідеалів і смислів, тобто мобільної діалектичної перебудови концептуальних систем, що є відображенням певних різновидів об’єктивної та ідеально-проектованої реальності, в переосмисленні яких важливою ланкою була літературна творчість. Культурно-історичні зрушення та якісні зміни у світосприйнятті опосередковано відбиваються в розвитку поетичного образу.

Художній твір – це текст, що наслідує дійсність, відбиває певне авторське бачення світу та мовний менталітет і, водночас, він є фактом культури [2, с. 268], яку визначаємо як актуалізацію смислового потенціалу діяльності, що характеризується відтворенням досвіду історії в його потенційності, тому будь-який витвір культури, в якому обов'язково присутній історичний досвід, є смислопороджуючою системою [3, с. 56].

Взаємозв'язок властивого аргентинцям просторово-образного мислення та художньої свідомості є підґрунтям генези словесних образів і формування концептуального та образного простору аргентинської поезії кінця XIX – першої половини XX ст. Створюючи художній текст, автор не просто передає певну інформацію, а й вибудовує її залежно від свого задуму, що народжується через певний емоційний стан, що в Аргентині міг зумовлюватись асиметричністю шкали цінностей в аргентинців та іммігрантів. Формування образів відбувається не тільки під впливом творчого осмислення явищ об'єктивної реальності, але й як результат взаємодії образів у образному просторі культури всього людства.

Оскільки словесні поетичні образи перебувають в постійному становленні, а в Аргентині кінця XIX – першої половини XX ст. відбувається еволюція концептуальної системи та образного простору поезії, доцільним є виділення двох періодів розвитку аргентинського художньо-поетичного процесу: традиційного (кінець XIX – перша чверть XX ст.) та новітнього (друга чверть XX ст.). Для традиційного періоду характерна актуалізація в поезії концепту ПАМПА та протиставлення концептів ПАМПА та МІСТО, в той час як у поетичній картині світу новітнього періоду відбувається об'єктивація концепту МІСТО без протиставлень із концептом ПАМПА, а також вербалізація концепту МІСТО в образах розчарованих іммігрантів.

Віокремлення двох періодів розвитку аргентинської поезії зумовлено пошуком балансу між просторово-образною та логіко-каузальною стратегією обробки та репрезентації інформації, що відбивається в якісній еволюції поетичного образу. Порівняння словесних образів у різні періоди розвитку поезії дозволяє визначити основні мовні процеси та тенденції, що обумовлюють

лексико-семантичні та синтаксично-стилістичні зміни в структурі образу.

Отже, ми розуміємо мовну картину світу як сукупність зафіксованих у одиницях мови уявлень народу про дійсність на певному етапі розвитку цього народу. В аргентинській національно-мовній картині світу кінця XIX – першої половини XX ст. поруч із концептом ПАМПА, який традиційно вербалізувався в поезії, з'явився новий концепт МІСТО, який актуалізувався за допомогою слів із негативними конотаціями, а також в образах, де він протиставляється ПАМПІ. Такі зміни образного простору аргентинській поезії кінця XIX – першої половини XX ст. були зумовлені стрімким і чисельним просторово-часовим імміграційним рухом і культурно-історичними зрушеннями та якісними змінами у світосприйнятті аргентинців.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Голубовская И. А. Этнические особенности языковых картин мира / Ирина Александровна Голубовская. – К. : ИПЦ “Киевский университет”, 2002. – 293 с.
2. Иванова Н. Д. Про побудову мовної моделі світу або її фрагмента (на матеріалі мікрополя українських прикметників із семою “характер поверхні”) / Н. Д. Иванова // Культура народів Причорномор'я. – 2001. – № 17. – С. 172–176.
3. Кудрявцева Н. Г. О термине “концепт” в лингвокультурологии / Н. Г. Кудрявцева // Культура народів Причорномор'я. – 2004. – № 54. – С. 31–35.
4. Павиленис Р. И. Проблема смысла: современный логико-философский анализ языка / Роландас Ионович Павиленис. – М. : Мысль, 1983. – 286 с.
5. Режабек Е. Я. Мифомышление (когнитивный анализ) / Евгений Ярославович Режабек. – М. : Едиториал УРСС, 2003. – 304 с.
6. Тхорик В. И. Лингвокультурология и межкультурная коммуникация / В. И. Тхорик, Н. Ю. Фанян. – М. : ГИС, 2005. – 260 с.
7. Уфимцева А. А. Роль лексики в познании человеком действительности и в формировании языковой картины мира /

А. А. Уфимцева // Роль человеческого фактора в языке: язык и картина мира. – М., 1988. – С. 108–140.

8. Alfonsina Storni. Frente al mar // Storni A. Poemas [Електронний ресурс] / Alfonsina Storni. – Режим доступу : <http://www.los-poetas.com/j/storni1.htm#INDICE>.

9. Carlos de la Púa. Los bueyes // Inmigración y literatura: Poesía 1872-2004 [Електронний ресурс] / [Dir. de la obra M. González Rouco]. – Режим доступу : <http://www.monografias.com/trabajos24/inmigracion-poesia.shtml>.

10. Jorge Luis Borges. Al horizonte de un suburbio // Borges J.L. Obras [Електронний ресурс] / Jorge Luis Borges. – Режим доступу : <http://sololiteratura.com/bor/borobras.htm>.

11. Jorge Luis Borges. La noche de San Juan // Borges J.L. Obras [Електронний ресурс] / Jorge Luis Borges. – Режим доступу : <http://sololiteratura.com/bor/borobras.htm>.

12. Jorge Luis Borges. Texas // Borges J. L. Obra poética, 2 (1960-1972) / Jorge Luis Borges. – Madrid : Alianza Editorial, 2002. – 346 p.

13. Jorge Luis Borges. Versos de catorce // Borges J.L. Obras [Електронний ресурс] / Jorge Luis Borges. – Режим доступу : <http://sololiteratura.com/bor/borobras.htm>.

14. Julio Cortázar. Los amantes // Cortázar J. La poesía [Електронний ресурс] / Julio Cortázar. – Режим доступу : <http://amediavoz.com/cortazar.htm>.

15. Manuel Mujica Láinez. Canto a Buenos Aires // Антологія аргентинської поезії / [упор. О. Криштальська]. – Луцьк : Ініціал, 1998. – 192 с.

16. Oliverio Girondo. Campo nuestro // Girondo O. La poesía [Електронний ресурс] / Oliverio Girondo. – Режим доступу : <http://www.poesia-inter.net/index.htm>.

17. Rafael Obligado. Echevarría // Obligado R. Poemas [Електронний ресурс] / Rafael Obligado. – Режим доступу : <http://www.los-poetas.com/c/oblig1.htm>.

18. Rafael Obligado. El hogar paterno // Obligado R. Poemas [Електронний ресурс] / Rafael Obligado. – Режим доступу : <http://www.los-poetas.com/c/oblig1.htm>.

19. Rafael Obligado. La pampa // Obligado R. Poemas [Електронний ресурс] / Rafael Obligado. – Режим доступу : <http://www.los-poetas.com/c/oblig1.htm>.

Е.БРАТЕЛЬ

ИСТОРИКО-КУЛЬТУРНЫЕ ОСОБЕННОСТИ АРГЕНТИНСКОЙ ПОЭТИЧЕСКОЙ КАРТИНЫ МИРА

В статье рассматриваются историко-культурные особенности аргентинской поэтической картины мира конца XIX – первой половины XX ст. Предлагается выделить два периода развития аргентинского художественно-поэтического процесса: традиционный (конец XIX – первая четверть XX ст.) и новый (вторая четверть XX ст.). Отдельное внимание уделяется рассмотрению специфики актуализации в поэзии концептов ПАМПА и ГОРОД.

Ключевые слова: аргентинская поэтическая картина мира, историко-культурные особенности, концепт ПАМПА, концепт ГОРОД.

O.BRATTEL

THE HISTORICAL AND CULTURAL PECULIARITIES OF THE ARGENTINEAN POETICAL PICTURE OF THE WORLD

The article dwells on the historical and cultural peculiarities of the Argentinean poetical picture of the world of the end of the XIX – the first half of the XX century. The division of the development of the Argentinean artistic and poetic process into two periods is offered: the traditional (the end of the XIX – the first quarter of the XX century) and new (the second quarter of the XX century). The particular attention is paid at the study of the specific features of the verbalization in the poetry the concepts PAMPA and CITY.

Key words: Argentinean poetical picture of the world, historical and cultural peculiarities, concept PAMPA, concept CITY.

УДК 821.161.2 (045)

Ірина БУРЛАКОВА, Анастасія СІБРУК

ПРОБЛЕМА НОРМИ В АСПЕКТІ ЛЕКСИЧНОЇ ВАРІАНТНОСТІ (НА МАТЕРІАЛІ ОКРЕМИХ ГРУП ЛЕКСИКИ XI–XIV СТ.)

У статті описано стан дослідження мовних норм у давньоруських та церковнослов'янських текстах XI – XIV століть, проаналізовані особливості тогочасних мовних норм. Лексичний склад писемних